

«ШУКАЮ СВІТ ІСТИН, СВОЇХ І ЧУЖИХ»

Мабуть, небагато знайдеться серед нас людей, котрі ніколи не вдавалися до віршування, Щоправда, в переважної більшості спалахи римотворчості поволі згасали уже після перших поетичних вправ. Їх літературні надбання осідали хіба що у закутках пам'яті та інколи вистрілювали юнацькою стилістичною кострубатістю зі сторінок вицвілих від часу школярських зошитів. Лише одиниці після перших проб пера продовжували вслухатися у музику слів, муруючи з них рядки своїх віршів. До таких поетичних відчайдухів належить і млинівчанка Катерина Онішук.

6 стор.

ЗНАЙ НАШИХ!!

«ШУКАЮ СВІТ ІСТИН, СВОЇХ І ЧУЖИХ»

Продовження.
Початок на 1 сторінці.

Перший вірш дівчина написала у третьому класі. Уже від цього дитячого рукопису пробивалися паростки майбутнього творчого врожаю. Під час навчання у районній гімназії Катя неодноразово торувала поетичні стежини на сторінках періодики, а часопис «Гомін» благословляв у світ добірки її віршів. Випурхнувши із сімейного гніздечка на студентську лаву Рівненського державного гуманітарного університету, дівчина ще глибше занурилася у літературні глибини, водночас успішно освоюючи університетські науки. Перо талановитої млинівчанки гострішало від вірша до вірша і, врешті-решт, виплекало першу поетичну збірку «Повінь», яка, до речі, видрукувана у рівненському видавництві «Волинські обереги» за ухвалою ради Рівненської організації Національної Спілки письменників України.

«Повінь» - це філософські роздуми про суть людського буття. Поетеса поринає у бездонний світ людських почуттів, серед яких на найвищу висоту возноситься вміння любити і мислити. Без сумніву, книга Катерини Оніщук - празникова подія у колі творчих людей. Не вдаючись до всебічного аналізу збірки, спробую виокремити кілька вдалих творчих візерунків автора «Повені».

Відзначу глибоку філософічність поетичних рядків у поєднанні з витонченою метафоричністю, тому чимало віршованих рядків чекає доля крилатих висловів. Ось кілька з них:

«Життя і смерть -
прадавня практика,
У мене ж власні є світи».

(«Втеча від Оріона»).

«Я не сумна.
Нехай мене не судять -
Я маю крихту
Вічності для всіх».

(«Я не сумна»).

«Стрічання без розлуки
не буває,
Як не буває щастя
без «люблю».

(«Два силуети»).

«І кожен має шлях,
і має вись,

Та волю мають
тільки справжні люди».

(«Перехрестя»).

Втім, лік вдалих творчих знахідок у книзі можна продовжити і робити це напрочуд легко, бо кожен рядок дихає поетикою високої проби, кожен вірш наповнений його високістю словом із душевних щедрот і ліричним талантом

поетеси. Вслухайтеся і вдивіться у поетичне розмаїття і багатоголосся у вірші «Запах осені».

Ще не тьохнув
серпень стиглим Спасом
І проміння в Сонця
ще густе,
А вже літо
тихим-тихим вальсом
Чорнобривців теплих
зацвіте.

На дротах птахи,
немов намисто,
Хоч ще медом
пахне сіножать.

Вітер душу
сум'яттям розхристав,
Щоб безмежжям
ніжність колисати.

І залиті айстрами
тривоги,
І бентежність в далі
на вустах,
Перше листя золотить
дороги -
То вже осінь пахне
в небесах.

Впевнений, що «Повінь» Катерини Оніщук вийде з поетичних берегів млинівчанки і розіллється новим віршованим і книжковим паводком на літературному небосхилі. Пророкую їй щасливу долю на мистецькому Олімпі і надіюся, що Катруся щедро причащатиме поцінувачів свого таланту святим словом поезії.

Віталій ТАРАСЮК.